Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

29. ledna 2013 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření přijatá vůči Íránu s cílem zabránit šíření jaderných zbraní — Zmrazení finančních prostředků — Povinnost uvést odůvodnění — Právo na obhajobu — Právo na účinnou soudní ochranu — Zjevně nesprávné posouzení“

Ve věci T-496/10,

Bank Mellat, se sídlem v Teheránu (Írán), původně zastoupená S. Gadhiou, S. Ashleyem, solicitors, D. Andersonem, QC, a R. Blakeleyem, barrister, poté R. Blakeleyem, S. Zaiwallou, solicitor, a M. Brindlem, QC,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a A. Vitrem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Evropskou komisí, zastoupenou S. Boelaert a M. Konstantinidisem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. L 195, s. 39), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 195, s. 25), rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 281, s. 81), nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. L 281, s. 1), rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 319, s. 71), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. L 319, s. 11), a nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. L 88, s. 1), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyně,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení I. Pelikánová (zpravodajka), předsedkyně, K. Jürimäe a M. van der Woude, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. května 2012,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Bank Mellat, je íránská obchodní banka.

2 Projednávaná věc se týká omezujících opatření zavedených za účelem vytvoření tlaku na Íránskou islámskou republiku k tomu, aby skoncovala s jadernými činnostmi, které představují riziko šíření jaderných zbraní, a s vývojem nosičů jaderných zbraní (dále jen „šíření jaderných zbraní“).

3 Dne 26. července 2010 byla žalobkyně zařazena na seznam subjektů zapojených do šíření jaderných zbraní Íránem obsažený v příloze II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. L 195, s. 39).

4 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. L 195, s. 25), byl tedy název žalobkyně zařazen na seznam obsažený v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 103, s. 1). Zařazení názvu žalobkyně na uvedený seznam mělo za následek zmrazení jejích finančních prostředků a hospodářských zdrojů.

5 V rozhodnutí 2010/413 uvedla Rada Evropské unie následující odůvodnění:

„Banka Mellat je ve vlastnictví íránského státu. Banka se podílí na jednání, které podporuje a usnadňuje íránský jaderný program a program na výrobu balistických raket. Poskytuje bankovní služby subjektům uvedeným na seznamech OSN nebo EU, subjektům jednajícím jejich jménem či podle jejich pokynů nebo subjektům jimi vlastněným či ovládaným. Jde o mateřskou banku First East Export Bank, která je uvedena v rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1929.“

6 Odůvodnění uvedené v prováděcím nařízení č. 668/2010 je totožné s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/413.

7 Rada uvědomila žalobkyni o zařazení jejího názvu na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 a na seznam obsažený v příloze V nařízení č. 423/2007 dopisem ze dne 27. července 2010.

8 Dopisy z 16. a 24. srpna a 2. a 9. září 2010 vyzvala žalobkyně Radu, aby jí sdělila, na základě jakých skutečností vůči ní přijala omezující opatření.

9 V odpověď na žádosti žalobkyně o zpřístupnění spisu jí Rada dopisem ze dne 13. září 2010 poskytla kopie dvou návrhů na přijetí omezujících opatření předložených členskými státy. Žalobkyni rovněž stanovila lhůtu do 25. září 2010 k předložení připomínek k přijetí omezujících opatření, která jsou vůči ní namířena.

10 Dopisem ze dne 24. září 2010 požádala žalobkyně Radu, aby přezkoumala rozhodnutí o jejím zařazení na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 a na seznam obsažený v příloze V nařízení č. 423/2007.

11 Rozhodnutím Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 281, s. 81), byl název žalobkyně ponechán v příloze II rozhodnutí 2010/413. Odůvodnění tam uvedené je následující:

„Banka se podílí na jednání, které podporuje a usnadňuje íránský jaderný program a program na výrobu balistických raket. Poskytuje bankovní služby subjektům uvedeným na seznamech OSN nebo EU, subjektům jednajícím jejich jménem či podle jejich pokynů nebo subjektům jimi vlastněným či ovládaným. Jde o mateřskou banku First East Export Bank, která je uvedena v rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1929."

12 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 423/2007 bylo zrušeno nařízením Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 281, s. 1), zařadila Rada název žalobkyně do přílohy VIII posledně uvedeného nařízení. Finanční prostředky a hospodářské zdroje žalobkyně tedy byly zmrazeny na základě čl. 16 odst. 2 uvedeného nařízení.

13 Odůvodnění uvedené v nařízení č. 961/2010 je totožné s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/644.

14 Na dopis žalobkyně ze dne 24. září 2010 odpověděla Rada dopisem ze dne 28. října 2010, v němž sdělila, že žádost žalobkyně o vyřazení jejího názvu ze seznamu obsaženého v příloze II rozhodnutí 2010/413 a ze seznamu obsaženého v příloze VIII nařízení č. 961/2010 se po přezkoumání zamítá. Rada v tomto ohledu upřesnila, že podle jejího názoru neexistují dostatečné záruky, že žalobkyně nebude v budoucnu poskytovat bankovní služby osobám a subjektům podílejícím se na šíření jaderných zbraní.

15 V příloze k duplice poskytla Rada žalobkyni kopii třetího návrhu na přijetí omezujících opatření předloženého jedním členským státem.

16 Vstupem v platnost rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. L 319, s. 71), a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. L 319, s. 11), nebylo zařazení názvu žalobkyně do přílohy II rozhodnutí 2010/413 a do přílohy VIII nařízení č. 961/2010 nijak dotčeno.

17 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 961/2010 bylo zrušeno nařízením Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. L 88, s. 1), zařadila Rada název žalobkyně do přílohy IX posledně uvedeného nařízení. Tam uvedené odůvodnění je totožné s odůvodněním uvedeným v rozhodnutí 2010/644. Finanční prostředky a hospodářské zdroje žalobkyně jsou tedy zmrazeny na základě čl. 23 odst. 2 uvedeného nařízení.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. října 2010 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 5. listopadu 2010 žalobkyně svá návrhová žádání upravila v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010.

20 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. ledna 2011 požádala Evropská komise o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 8. března 2011 předsedkyně čtvrtého senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolila.

21 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. února 2012 upravila žalobkyně svá návrhová žádání v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2011/783 a prováděcího nařízení č. 1245/2011.

22 Na základě zprávy soudkyně zpravodajky se Tribunál (čtvrtý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu vyzval účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty, a písemně jim položil otázky. Účastnice řízení těmto žádostem vyhověly.

23 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2012 upravila žalobkyně svá návrhová žádání v návaznosti na přijetí nařízení č. 267/2012.

24 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. května 2012 požádaly společnosti Provincial Investment Companies Association, Saba Tamin Investment, Common Investment Fund, Shirin Asal Food Industrial Group, Sorbon Industrial Production Group a Individual Stock Association o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyně. Usnesením ze dne 16. května 2012 předsedkyně čtvrtého senátu Tribunálu tuto žádost zamítla z důvodu opožděnosti.

25 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 23. května 2012.

26 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil bod 4 tabulky B přílohy II rozhodnutí 2010/413, bod 2 tabulky B přílohy prováděcího nařízení č. 668/2010, bod 4 tabulky B v části I přílohy rozhodnutí 2010/644, bod 4 tabulky B přílohy VIII nařízení č. 961/2010, rozhodnutí 2011/783, prováděcí nařízení č. 1245/2011 a bod 4 tabulky B v části I přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

27 Rada a Komise navrhují, aby Tribunál:

— žalobu zamítl;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

28 Žalobkyně předkládá tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení jejího práva na obhajobu a na účinnou soudní ochranu. Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení v souvislosti s přijetím omezujících opatření vůči žalobkyni. Třetí žalobní důvod vychází z porušení jejího práva vlastnit majetek a zásady proporcionality.

29 Rada a Komise zpochybňují opodstatněnost žalobních důvodů. Na úvod dále tvrdí, že se žalobkyně coby odnož íránského státu nemůže dovolávat ochrany a záruk spojených se základními právy.

30 Před zkoumáním jednotlivých žalobních důvodů a argumentů předložených účastnicemi řízení je nutno zkoumat přípustnost úpravy návrhových žádání, kterou provedla žalobkyně.

K úpravě návrhových žádání žalobkyně

31 Jak vyplývá z bodů 11, 12 a 17 výše, po podání žaloby byl seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 nahrazen novým seznamem, který byl stanoven rozhodnutím 2010/644, a nařízení č. 423/2007, ve znění prováděcího nařízení č. 668/2010, bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 961/2010, které pak bylo samo nahrazeno a zrušeno nařízením č. 267/2012. V odůvodnění rozhodnutí 2011/783 a prováděcího nařízení č. 1245/2011 mimoto Rada výslovně uvedla, že provedla

celkový přezkum seznamu obsaženého v příloze II rozhodnutí 2010/413 a v příloze VIII nařízení č. 961/2010 a že dospěla k závěru, že omezující opatření by se na osoby, subjekty a orgány, jejichž jména a názvy jsou na tyto seznamy zařazeny, tj. včetně žalobkyně, měla vztahovat i nadále. Žalobkyně svá původní návrhová žádání upravila tak, že se její návrh na zrušení týká nejen rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010, ale také rozhodnutí 2010/644, nařízení č. 961/2010, rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012 (dále jen společně „napadené akty“). Rada ani Komise neměly proti této úpravě žádných námitek.

32 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud je rozhodnutí nebo nařízení, které se bezprostředně a osobně dotýká jednotlivce, v průběhu řízení nahrazeno aktem se stejným předmětem, musí být tento akt považován za novou skutečnost, která umožňuje žalobci upravit jeho návrhová žádání a žalobní důvody. Bylo by totiž v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti a požadavkem na hospodárnost řízení požadovat po žalobci, aby podal novou žalobu. Mimoto by bylo nespravedlivé, kdyby dotčený orgán mohl na kritiku obsaženou v žalobě podané proti aktu k unijnímu soudu reagovat tak, že by změnil napadený akt nebo jej nahradil jiným, a dovolávat se v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavil možnosti rozšířit jeho původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější akt nebo proti němu předložit doplňující návrhová žádání a žalobní důvody (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. října 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, bod 46 a citovaná judikatura).

33 Stejný závěr platí pro takové akty, jako je rozhodnutí 2011/783 a prováděcí nařízení č. 1245/2011, v nichž se konstatuje, že se určité rozhodnutí nebo nařízení mají po přezkoumání, které totéž rozhodnutí nebo nařízení výslovně ukládá, nadále bezprostředně a osobně vztahovat na určité jednotlivce.

34 V projednávané věci je tedy třeba vycházet z toho, že je přípustné, aby se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí 2010/644, nařízení č. 961/2010, rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek People’s Mojahedin Organization of Iran v. Rada, bod 32 výše, bod 47).

K možnosti žalobkyně dovolávat se ochrany a záruk spojených se základními právy

35 Rada a Komise tvrdí, že se právnické osoby, které jsou odnoží třetího státu, nemohou z hlediska unijního práva dovolávat ochrany a záruk spojených se základními právy. Rada a Komise se domnívají, že se toto pravidlo na žalobkyni vztahuje, neboť je podle nich odnoží íránského státu.

36 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že ani Listina základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389), ani primární právo Unie neobsahují ustanovení, jež by právnickým osobám, které jsou odnoží státu, upírala ochranu jejich základních práv. Ustanovení uvedené Listiny, která jsou z hlediska žalobkyní uplatněných žalobních důvodů relevantní, zejména její články 17, 41 a 47, naopak zaručují práva „každému“ a tento výraz zahrnuje i takové právnické osoby, jako je žalobkyně.

37 Rada a Komise v této souvislosti nicméně poukazují na článek 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), podle kterého jsou stížnosti předložené Evropskému soudu pro lidská práva vládními organizacemi nepřípustné.

38 Článek 34 EÚLP je ale procesním ustanovením, které se nevztahuje na řízení před unijním soudem. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva dále platí, že cílem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby stát, který je smluvní stranou EÚLP, byl před uvedeným soudem zároveň žalobcem a žalovaným (v tomto smyslu viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Compagnie de navigation de la République islamique d’Iran v. Turecko ze dne 13. prosince 2007, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2007-V, bod 81). Tyto úvahy se v projednávané věci nepoužijí.

39 Rada a Komise rovněž tvrdí, že pravidlo, na něž poukazují, je odůvodněno tím, že stát ručí za dodržování základních práv na svém území, ale tato práva mu nemohou svědčit.

40 Avšak i za předpokladu, že by toto zdůvodnění platilo ve vnitrostátní situaci, skutečnost, že stát ručí za dodržování základních práv na vlastním území, je irelevantní pro rozsah práv, jež mohou právnickým osobám, které jsou odnoží téhož státu, svědčit na území třetích států.

41 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že unijní právo neobsahuje pravidlo, jež by právnickým osobám, které jsou odnoží třetího státu, znemožňovalo dovolávat se ve svůj prospěch ochrany a záruk spojených se základními právy. Uvedené osoby se tedy mohou těchto práv před unijním soudem dovolávat, pokud jsou slučitelná s jejich postavením coby právnické osoby.

42 Ostatně Rada a Komise tak jako tak neuvedly žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné prokázat, že žalobkyně byla skutečně odnoží íránského státu, tj. entitou podílející se na výkonu veřejné moci nebo zajišťující veřejné služby pod dohledem úřadů (v tomto smyslu viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran v. Turecko, bod 38 výše, bod 79).

43 Rada v tomto ohledu nejprve tvrdí, že žalobkyně zajišťuje veřejné služby pod dohledem íránských orgánů, neboť poskytuje finanční služby, které jsou nezbytné pro fungování íránského hospodářství. Rada přitom nezpochybňuje tvrzení žalobkyně, že uvedené služby jsou obchodními činnostmi provozovanými v odvětví, kde panuje hospodářská soutěž, a podléhajícími obecnému právu. Skutečnost, že uvedené činnosti jsou nezbytné pro fungování hospodářství určitého státu, ještě sama o sobě za daných okolností neznamená, že by tyto činnosti měly povahu veřejných služeb.

44 Komise následně tvrdí, že zapojení žalobkyně do šíření jaderných zbraní dokazuje, že se podílí na výkonu veřejné moci. Takto však Komise bere za skutkový předpoklad něco, co žalobkyně popírá a co je těžištěm debaty před Tribunálem. Údajné zapojení žalobkyně do šíření jaderných zbraní, tak jak bylo popsáno v napadených aktech, navíc nespadá pod výkon státní moci, nýbrž mezi obchodní transakce prováděné se subjekty podílejícími se na šíření jaderných zbraní. Tímto tvrzením proto nelze odůvodňovat kvalifikaci žalobkyně jakožto odnože íránského státu.

45 Komise se konečně domnívá, že žalobkyně je odnoží íránského státu z důvodu, že íránský stát vlastní podíl na jejím kapitálu. Kromě toho, že podle údajů, které poskytla žalobkyně a které Rada a Komise nezpochybnily, je daný podíl pouze menšinový, však tento podíl sám o sobě neznamená, že by se žalobkyně podílela na výkonu veřejné moci nebo že by zajišťovala veřejné služby.

46 Vzhledem k výše uvedenému je nutno učinit závěr, že se žalobkyně může dovolávat ve svůj prospěch ochrany a záruk spojených se základními právy.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení práva žalobkyně na obhajobu a jejího práva na účinnou soudní ochranu

47 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Rada porušila svou povinnost uvést odůvodnění a její právo na obhajobu a na účinnou soudní ochranu, neboť jí zaprvé neposkytla dostatek informací, aby mohla předložit účelné připomínky k přijetí omezujících opatření, která jsou vůči ní namířena, a aby jí zajistila spravedlivý proces, a zadruhé posouzení předcházející přijetí omezujících opatření, která se jí týkají, jakož i pravidelné přezkoumání těchto opatření vykazují řadu vad.

48 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně. Rada konkrétně tvrdí, že se žalobkyně nemůže dovolávat zásady dodržování práva na obhajobu.

49 Zaprvé je třeba připomenout, že povinnost odůvodnit akt nepříznivě zasahující do něčího právního postavení, tak jak je stanovena v čl. 296 druhém pododstavci SFEU, a v projednávané věci konkrétně v čl. 24 odst. 3 rozhodnutí 2010/413, v čl. 15 odst. 3 nařízení č. 423/2007, v čl. 36 odst. 3 nařízení č. 961/2010 a v čl. 46 odst. 3 nařízení č. 267/2012, má za cíl poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo zda je případně stižen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a také umožnit soudu Unie přezkoumat legalitu tohoto aktu. Takto stanovená povinnost uvést odůvodnění představuje základní zásadu unijního práva, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů. Odůvodnění tudíž musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a jeho neexistence nemůže být zhojena skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody aktu v průběhu řízení před soudem Unie (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, Sb. rozh. s. II-3967, bod 80 a citovaná judikatura).

50 Rada je tedy povinna sdělit subjektu, kterého se týkají omezující opatření, specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se domnívá, že tato opatření měla být přijata, ledaže sdělení určitých informací brání bezpečnostní imperativy Unie nebo členských států nebo důvody spojené s jejich mezinárodními vztahy. Rada je tak povinna uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění dotyčných opatření, a úvahy, které ji vedly k jejich přijetí (v tomto smyslu viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, bod 81 a citovaná judikatura).

51 Kromě toho musí být odůvodnění přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně akt nepříznivě zasahující do právního postavení je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou dotyčné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, bod 82 a citovaná judikatura).

52 Zadruhé podle ustálené judikatury platí, že dodržování práva na obhajobu, a zejména práva být vyslechnut v každém řízení zahájeném vůči určitému subjektu, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jeho právního postavení, je základní zásadou unijního práva a musí být zajištěno i při neexistenci jakéhokoliv předpisu týkajícího se daného řízení (rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, bod 91).

53 Zásada dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby byly dotyčnému subjektu sděleny skutečnosti, na jejichž základě má být vůči němu vydán akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení. A dále mu musí být umožněno účelně vyjádřit své stanovisko k těmto skutečnostem (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, bod 93).

54 Proto v případě prvního aktu, kterým se určitému subjektu zmrazují finanční prostředky, musí být tomuto subjektu skutečnosti zohledněné v jeho neprospěch sděleny současně s přijetím daného aktu nebo co možná nejdříve po jeho přijetí, ledaže tomu brání bezpečnostní imperativy Unie nebo členských států nebo důvody spojené s jejich mezinárodními vztahy. Na základě vlastní žádosti má dotyčný subjekt rovněž právo vyjádřit stanovisko k těmto skutečnostem po přijetí aktu. S týmiž výhradami musí být v zásadě před každým následným rozhodnutím, jímž se zmrazují finanční prostředky, sděleny dotyčnému subjektu nové skutečnosti zohledněné v jeho neprospěch a musí mu být znovu umožněno vyjádřit stanovisko (obdobně viz rozsudek Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, bod 53 výše, bod 137).

55 Dále je třeba poznamenat, že byly-li sděleny dostatečně přesné informace umožňující dotyčnému subjektu účelně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v jeho neprospěch, nezahrnuje zásada dodržování práva na obhajobu povinnost Rady poskytnout z vlastního podnětu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise. Rada je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby (viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, bod 97 a citovaná judikatura).

56 Zatřetí je zásada účinné soudní ochrany obecnou zásadou unijního práva, která vyplývá z ústavních tradic společných členským státům a která byla zakotvena v článcích 6 a 13 EÚLP a v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Účinnost soudního přezkumu znamená, že příslušný unijní orgán má povinnost sdělit důvody omezujícího opatření dotčenému subjektu v nejširším možném rozsahu, a to buď v okamžiku, kdy je uvedené opatření přijato, nebo alespoň co nejdříve poté, aby bylo dotčenému subjektu umožněno využít v příslušných lhůtách práva takové opatření napadnout. Dodržení této povinnosti sdělit uvedené důvody je totiž nezbytné jak k tomu, aby adresátům omezujících opatření bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na unijní soud, tak i k tomu, aby byl unijní soud plně schopen přezkoumat legalitu dotčeného aktu, tak jak mu to přísluší (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, body 335 až 337 a citovaná judikatura).

57 S ohledem na tuto judikaturu má Tribunál za to, že argumenty předložené účastnicemi řízení v souvislosti s prvním žalobním důvodem je třeba zkoumat v níže uvedených pěti krocích. Zaprvé je třeba zkoumat úvodní argument Rady a Komise, že se žalobkyně nemůže dovolávat zásady dodržování práva na obhajobu. Zadruhé je třeba zkoumat argumenty týkající se povinnosti uvést odůvodnění a dále údajného porušení práva žalobkyně na obhajobu v souvislosti s úvodním sdělením skutečností zohledněných v její neprospěch. Zatřetí je třeba zkoumat argumentaci týkající se údajného porušení práva na obhajobu v souvislosti s přístupem ke spisu Rady. Začtvrté bude Tribunál zkoumat jednak argumenty týkající se údajného porušení práva žalobkyně na obhajobu v souvislosti s její možností vyjádřit své stanovisko, jednak argumenty týkající se údajného porušení jejího práva na účinnou soudní ochranu. Zapáté budou zkoumány argumenty týkající se údajných pochybení, kterých se Rada dopustila v rámci svého posouzení a přezkoumání.

K možnosti žalobkyně dovolávat se zásady dodržování práva na obhajobu

58 Rada a Komise zpochybňují, že by zásada dodržování práva na obhajobu byla v projednávaném případě použitelná. S odkazem na rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 2010, Tay Za v. Rada (T-181/08, Sb. rozh. s. II-1965, body 121 až 123), tvrdí, že omezující opatření nebyla vůči žalobkyni přijata z důvodu její vlastní činnosti, nýbrž z důvodu její příslušnosti k určité obecné kategorii osob a subjektů, které podporovaly šíření jaderných zbraní. Řízení o vydání omezujících opatření tedy podle Rady a Komise nebylo zahájeno vůči žalobkyni ve smyslu judikatury uvedené v bodě 52 výše, a žalobkyně se proto nemůže dovolávat práva na obhajobu nebo se ho může dovolávat jen v omezeném rozsahu.

59 S touto argumentací nelze souhlasit.

60 Zaprvé byl totiž rozsudek Tay Za v. Rada, bod 58 výše, na základě kasačního opravného prostředku v celém rozsahu zrušen rozsudkem Soudního dvora ze dne 13. března 2012, Tay Za v. Rada (C-376/10 P). Závěry učiněné v uvedeném rozsudku již proto nejsou součástí právního řádu Unie, a Rada ani Komise se jich tedy nemohou platně dovolávat.

61 Zadruhé platí, že čl. 24 odst. 3 a 4 rozhodnutí 2010/413, čl. 15 odst. 3 nařízení č. 423/2007, čl. 36 odst. 3 a 4 nařízení č. 961/2010 a čl. 46 odst. 3 a 4 nařízení č. 267/2012 obsahují ustanovení, jež zaručují subjektům, vůči nimž byla přijata omezující opatření upravená těmito předpisy, právo na obhajobu. Dodržování tohoto práva podléhá přezkumu unijním soudem (v tomto smyslu viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, bod 37).

62 Za těchto okolností je nutno učinit závěr, že se žalobkyně může v projednávané věci dovolávat zásady dodržování práva na obhajobu připomenuté v bodech 52 až 55 výše.

K povinnosti uvést odůvodnění a k úvodnímu sdělení skutečností zohledněných v neprospěch žalobkyně

63 Je třeba předeslat, že pro posouzení, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění a povinnost sdělit dotyčnému subjektu skutečnosti zohledněné v jeho neprospěch, je nutno vzít v úvahu nejen odůvodnění obsažené v napadených aktech, ale také ony tři návrhy na přijetí omezujících opatření, které Rada žalobkyni poskytla.

64 Z uvedených návrhů, tak jak byly poskytnuty žalobkyni, totiž vyplývá, že byly předloženy delegacím členských států v souvislosti s přijímáním omezujících opatření vůči žalobkyni, a že jsou tedy na nich tatáž opatření založena.

65 Dále je pravda, že třetí návrh byl žalobkyni poskytnut po podání žaloby a rovněž po úpravě návrhových žádání provedené v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010. Třetí návrh proto nemůže být platnou součástí odůvodnění rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010. Lze jej však vzít v úvahu při posuzování legality pozdějších aktů, tj. rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 a nařízení č. 267/2012.

66 V napadených aktech jsou zmíněny následující čtyři důvody týkající se žalobkyně:

— podle rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 je žalobkyně bankou ve vlastnictví státu (dále jen „první důvod“);

— žalobkyně se podílí na jednání, které podporuje a usnadňuje íránský jaderný program a program na výrobu balistických raket (dále jen „druhý důvod“);

— žalobkyně poskytuje bankovní služby subjektům uvedeným na seznamech OSN nebo EU, subjektům jednajícím jejich jménem či podle jejich pokynů nebo subjektům jimi vlastněným či ovládaným (dále jen „třetí důvod“);

— žalobkyně je mateřskou společností banky First East Export Bank (dále jen „FEE“), která je uvedena v rezoluci Rady bezpečnosti OSN 1929 (2010) (dále jen „čtvrtý důvod“).

67 První z obou návrhů na přijetí omezujících opatření poskytnutých dne 13. září 2010 zčásti pokrývá druhý důvod uvedený v napadených aktech. K němu doplňuje následující důvody:

— žalobkyně poskytuje bankovní služby Íránské organizaci pro atomovou energii (dále jen „AEOI“) a společnosti Novin Energy Company (dále jen „Novin“), vůči nimž přijala Rada bezpečnosti OSN omezující opatření (dále jen „pátý důvod“);

— žalobkyně spravuje účty vrcholových řídících pracovníků Organizace leteckého průmyslu a jednoho íránského vedoucího pracovníka pro oblast nákupu (dále jen „šestý důvod“).

68 Druhý návrh poskytnutý dne 13. září 2010 v podstatné míře pokrývá odůvodnění napadených aktů. K němu doplňuje jediný důvod, a sice že žalobkyně usnadňovala přinejmenším od roku 2003 přesun milionů dolarů na íránský jaderný program (dále jen „sedmý důvod“).

69 Třetí návrh na přijetí omezujících opatření, který je přiložen k duplice, neobsahuje ve srovnání s napadenými akty a s oběma návrhy poskytnutými dne 13. září 2010 žádné další skutečnosti.

70 Žalobkyně tvrdí, že v tomto odůvodnění nejsou dostatečně upřesněny důvody přijetí omezujících opatření vůči ní. Domnívá se, že tato nedostatečnost je mimoto porušením jejího práva na obhajobu.

71 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně.

72 První důvod je dostatečně přesný, neboť žalobkyni umožňuje pochopit, že jí Rada vytýká účast íránského státu v jejím kapitálu.

73 Druhý a třetí důvod jsou naproti tomu příliš neurčité, neboť neupřesňují ani jednání, které je žalobkyni vytýkáno, ani ostatní dotyčné subjekty.

74 Čtvrtý důvod je uveden dostatečně jasně, neboť žalobkyni umožňuje pochopit, že jí Rada vytýká výkon kontroly nad FEE.

75 Totéž platí pro pátý důvod, v němž jsou určeny subjekty, jimž byly předmětné finanční služby údajně poskytovány.

76 Konečně šestý a sedmý důvod nejsou dostatečně přesné, neboť v rámci šestého důvodu nejsou určeny dotyčné osoby a v sedmém není obsaženo žádné upřesnění k dotyčným subjektům a transakcím.

77 Vzhledem k výše uvedenému je třeba mít za to, že v případě druhého, třetího, šestého a sedmého důvodu Rada porušila povinnost uvést odůvodnění i povinnost sdělit žalobkyni coby dotčenému subjektu skutečnosti zohledněné v její neprospěch. U ostatních důvodů byly naproti tomu tyto povinnosti splněny.

K přístupu ke spisu

78 Jak již bylo konstatováno v bodech 9 a 15 výše, Rada poskytla žalobkyni dne 13. září 2010 dva návrhy členských států na přijetí omezujících opatření a k duplice pak připojila třetí návrh.

79 Žalobkyně se domnívá, že takovéto zpřístupnění nestačilo k tomu, aby mohla účelně vyjádřit své stanovisko.

80 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně.

81 Pokud jde o rozsah poskytnutého přístupu, je třeba v tomto ohledu poznamenat, že ze skutečností obsažených ve spise nevyplývá, že by Rada při přijímání napadených aktů vycházela z jiných skutečností než z oněch tří návrhů předložených členskými státy. Za těchto okolností nelze Radě vytýkat, že žalobkyni nesdělila další skutečnosti.

82 Na rozdíl od obou návrhů na přijetí omezujících opatření připojených k dopisu ze dne 13. září 2010 byl třetí návrh žalobkyni poskytnut až v příloze k duplice, tzn. po uplynutí lhůty stanovené žalobkyni Radou k předložení připomínek v návaznosti na přijetí rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010, po podání žaloby a rovněž po přijetí rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010.

83 Rada v tomto ohledu dále tvrdí, že třetí návrh žalobkyni poskytla, jakmile získala souhlas členského státu, který jej předložil.

84 Tento argument však nelze zohlednit. Má-li totiž Rada v úmyslu přijmout vůči určitému subjektu omezující opatření na základě skutečností poskytnutých členským státem, je povinna před přijetím uvedených opatření zajistit, že dané skutečnosti mohou být dotyčnému subjektu oznámeny včas tak, aby mohl účelně vyjádřit své stanovisko.

85 Za těchto okolností je nutno učinit závěr, že jelikož Rada poskytla žalobkyni třetí návrh na přijetí omezujících opatření až v příloze k duplice, neposkytla jí včas přístup k této části svého spisu, čímž došlo k porušení práva na obhajobu.

K možnosti žalobkyně účelně vyjádřit své stanovisko a k právu na účinnou soudní ochranu

86 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že neměla příležitost účelně vyjádřit své stanovisko a že připomínky, které měla možnost předložit, každopádně nebyly Radou zohledněny.

87 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně.

88 Nejprve je nutno konstatovat, že po přijetí prvních aktů, jimiž byly žalobkyni zmrazeny finanční prostředky, k čemuž došlo dne 26. července 2010, zaslala žalobkyně Radě dne 24. září 2010 dopis, ve kterém uvedla své stanovisko a požádala o zrušení omezujících opatření, která vůči ní byla přijata. Rada na tento dopis odpověděla dne 28. října 2010. Žalobkyně dále před přijetím rozhodnutí 2011/783 a prováděcího nařízení č. 1245/2011 předložila Radě připomínky dopisem ze dne 29. srpna 2011, na který Rada odpověděla dne 5. prosince 2011. Žalobkyně konečně neuvádí žádné argumenty, z nichž by vyplývalo, že Radě nemohla obdobným způsobem předložit nové připomínky před přijetím nařízení č. 267/2012.

89 Proto je třeba mít za to, že žalobkyně měla příležitost účelně vyjádřit své stanovisko, avšak s výjimkou druhého, třetího, šestého a sedmého důvodu předložených Radou, které jsou příliš neurčité (viz bod 77 výše), a dále s výjimkou návrhu na přijetí omezujících opatření poskytnutého v příloze k duplice, neboť jej v okamžiku předložení připomínek neměla k dispozici (viz bod 82 výše).

90 Pokud jde o zohlednění předložených připomínek, je pravda, že odpověď na argumenty žalobkyně obsažená v dopisech Rady z 28. října 2010 a 5. prosince 2011 je stručná. Rada nicméně v dopise ze dne 28. října 2010 upřesnila, že má na rozdíl od žalobkyně za to, že neexistují dostatečné záruky, že žalobkyně nebude v budoucnu poskytovat bankovní služby osobám a subjektům podílejícím se na šíření jaderných zbraní. Rada tento svůj postoj zopakovala v dopise ze dne 5. prosince 2011.

91 Není ostatně sporu o tom, že Rada v rozhodnutí 2010/644 a v nařízení č. 961/2010 odstranila zmínku o tom, že žalobkyně je bankou vlastněnou státem, jejíž správnost žalobkyně zpochybňovala.

92 Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba mít za to, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně Rada její připomínky v rámci svého přezkoumání zohlednila.

93 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že nedostatečnost informací a skutečností, které jí byly sděleny, měla dopad na její právo na účinnou soudní ochranu.

94 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost tohoto argumentu.

95 Podobně jako bylo konstatováno v bodě 89 výše, je třeba mít za to, že v rozsahu, v němž byly žalobkyni individuálně oznámeny dostatečně přesné důvody uplatněné Radou, tj. první, čtvrtý a pátý důvod, bylo její právo na účinnou soudní ochranu dodrženo.

96 Naproti tomu neurčitost druhého, třetího, šestého a sedmého důvodu poskytnutých Radou a opožděné poskytnutí třetího návrhu na přijetí omezujících opatření jsou porušením práva žalobkyně na účinnou soudní ochranu.

K vadám týkajícím se posouzení provedeného Radou

97 Žalobkyně tvrdí, že Rada neprovedla skutečné posouzení okolností projednávané věci, nýbrž pouze přijala návrhy předložené členskými státy. Tato vada se podle ní týká jak posouzení provedeného před přijetím omezujících opatření, která jsou vůči ní namířena, tak pravidelného přezkoumání těchto opatření.

98 Podle žalobkyně dále z diplomatických depeší zveřejněných prostřednictvím organizace WikiLeaks (dále jen „diplomatické depeše“) vyplývá, že vláda Spojených států amerických vyvíjela na členské státy, zejména na Spojené království, tlak, aby přijaly omezující opatření vůči íránským subjektům. Tato skutečnost přitom podle žalobkyně vrhá pochybnosti na legalitu přijatých opatření a na legalitu řízení o jejich vydání.

99 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně. Konkrétně tvrdí, že není namístě přihlížet k diplomatickým depeším.

100 Zaprvé je třeba poukázat na skutečnost, že akty, jimiž se stanoví omezující opatření vůči subjektům údajně zapojeným do šíření jaderných zbraní, jsou akty Rady, která se tak musí ujistit, že jejich přijetí je odůvodněné. Při přijetí prvního aktu, kterým se taková opatření stanoví, je proto Rada povinna zkoumat, zda jsou informace a důkazy, které jí byly na základě čl. 23 odst. 2 rozhodnutí 2010/413 předloženy členským státem nebo vysokým představitelem Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, relevantní a opodstatněné. Při přijímání následných aktů týkajících se téhož subjektu je Rada povinna v souladu s čl. 24 odst. 4 téhož rozhodnutí přezkoumat nutnost ponechání uvedených opatření v platnosti s ohledem na připomínky předložené tímto subjektem.

101 Spis v projednávané věci neobsahuje nic, co by naznačovalo, že Rada ověřila relevanci a opodstatněnost skutečností týkajících se žalobkyně, které jí byly předloženy před přijetím rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010. Naopak chybný údaj v těchto aktech, a sice že žalobkyně je bankou vlastněnou státem – jehož nesprávnost Rada nepopírá – spíše dokládá, že v tomto směru nebylo provedeno žádné ověření.

102 Dále z bodů 90 až 92 výše vyplývá, že Rada při přijímání následných napadených aktů přezkoumala okolnosti projednávané věci s ohledem na připomínky žalobkyně, neboť údaj o tom, že žalobkyně je bankou vlastněnou státem, odstranila a vyjádřila se k její argumentaci týkající se finančních služeb poskytovaných subjektům zapojeným do šíření jaderných zbraní.

103 Pokud jde zadruhé o diplomatické depeše, i kdyby se skutečnost, že na některé členské státy byly vyvíjeny diplomatické tlaky, prokázala, sama o sobě ještě neznamená, že tyto tlaky měly vliv na Radou přijaté napadené akty nebo na posouzení, jež provedla v rámci jejich přijímání.

104 Za těchto okolností je nutno přijmout argumenty žalobkyně ohledně vad týkajících se posouzení provedeného Radou v případě rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 a ve zbývající části je odmítnout.

105 S ohledem na body 47 až 104 výše je třeba nejprve poznamenat, že Rada porušila právo žalobkyně na obhajobu a její právo na účinnou soudní ochranu tím, že jí návrh na přijetí omezujících opatření přiložený k duplice neposkytla včas. Vzhledem k tomu, že Rada založila všechny napadené akty

namířené vůči žalobkyni i na tomto návrhu, a vzhledem k datu jeho poskytnutí má tato vada dopad na legalitu rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010 v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyně.

106 Dále při přijímání rozhodnutí 2010/413 a prováděcího nařízení č. 668/2010 Rada nedodržela svou povinnost posoudit, zda jsou informace a důkazy vůči žalobkyni, které byly Radě předloženy, relevantní a opodstatněné, v důsledku čehož jsou tedy uvedené akty v daném ohledu protiprávní.

107 Rada konečně porušila povinnost uvést odůvodnění v souvislosti s druhým, třetím, šestým a sedmým důvodem uplatněnými vůči žalobkyni. Nicméně s ohledem na to, že jednotlivé důvody uplatněné Radou jsou na sobě nezávislé a že ostatní důvody jsou dostatečně přesné, tato skutečnost není důvodem pro zrušení rozhodnutí 2011/783, prováděcího nařízení č. 1245/2011 ani nařízení č. 267/2012. Znamená to pouze, že druhý, třetí, šestý a sedmý důvod nemohou být zohledněny při zkoumání druhého žalobního důvodu týkajícího se opodstatněnosti omezujících opatření namířených vůči žalobkyni.

108 S ohledem na výše uvedené je třeba prvnímu žalobnímu důvodu vyhovět potud, pokud se týká zrušení rozhodnutí 2010/413, prováděcího nařízení č. 668/2010, rozhodnutí 2010/644 a nařízení č. 961/2010, a to v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyně, a ve zbývající části jej zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení v souvislosti s přijetím omezujících opatření namířených vůči žalobkyni

109 Žalobkyně tvrdí, že důvody, které vůči ní Rada uplatnila a které jsou vyjmenovány v bodech 66 až 69 výše, nesplňují podmínky stanovené v rozhodnutí 2010/413 a v nařízeních č. 423/2007, č. 961/2010 a č. 267/2012 a nejsou podloženy důkazy. Rada se tedy podle žalobkyně dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že vůči ní přijala omezující opatření na základě těchto důvodů.

110 Rada podporovaná Komisí zpochybňuje argumenty žalobkyně.

111 Podle judikatury platí, že soudní přezkum legality aktu, kterým byla přijata omezující opatření vůči určitému subjektu, zahrnuje posouzení skutečností a okolností, které jsou uplatňovány k jeho odůvodnění, stejně jako ověření důkazů a informací, na nichž je toto posouzení založeno. V případě sporu přísluší Radě tyto důkazy a informace předložit unijnímu soudu za účelem jejich ověření (v tomto smyslu viz rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 49 výše, body 37 a 107).

112 S ohledem na tuto judikaturu a na nedostatek odůvodnění týkající se druhého, třetího, šestého a sedmého důvodu uplatněných Radou vůči žalobkyni (viz bod 107 výše) je třeba se omezit na ověření opodstatněnosti prvního, čtvrtého a pátého uplatněného důvodu.

113 Pokud jde o první důvod, který byl uplatněn pouze v rozhodnutí 2010/413 a v prováděcím nařízení č. 668/2010, je nyní prokázané, že žalobkyně není bankou vlastněnou státem. První důvod je tedy založen na nesprávném skutkovém zjištění, a nemůže proto odůvodňovat omezující opatření přijatá vůči žalobkyni v rozhodnutí 2010/413 a v prováděcím nařízení č. 668/2010.

114 Pokud jde o čtvrtý důvod, je pravda, že se na FEE, která je dceřinou společností 100% vlastněnou žalobkyní, vztahuje rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1929 (2010).

115 Z uvedené rezoluce však vyplývá, že přijetí omezujících opatření vůči FEE bylo odůvodněno pouze údajným zapojením žalobkyně do šíření jaderných zbraní.

116 Toto její zapojení bylo dále v rezoluci 1929 (2010) popsáno pomocí nepřesné formulace, jež v podstatě odpovídá sedmému důvodu poskytnutému Radou, tj. že „[v] posledních sedmi letech [žalobkyně] zprostředkovala pro íránské subjekty působící v jaderném, raketovém a obranném průmyslu transakce v řádu stovek milionů dolarů“.

117 Za těchto okolností je třeba učinit závěr, že čtvrtý důvod je zaprvé založen na pouhých tvrzeních a zadruhé není samostatným důvodem v porovnání s důvody, které se žalobkyně týkají bezprostředně. Nelze jím tedy odůvodňovat přijetí omezujících opatření vůči žalobkyni.

118 Pokud jde o pátý důvod, žalobkyně popírá, že by poskytovala služby organizaci AEOI. Rada přitom nepředložila žádný důkaz či informaci, které by dokládaly, že takové služby byly poskytovány. Proto je nutno učinit závěr, že ani tvrzeními týkajícími se organizace AEOI nelze odůvodňovat přijetí omezujících opatření vůči žalobkyni.

119 Žalobkyně naproti tomu přiznává, že poskytovala služby spočívající ve správě účtů společnosti Novin, vůči níž jsou namířena omezující opatření přijatá Radou bezpečnosti OSN již 24. března 2007 z důvodu jejího údajného podílu na šíření jaderných zbraní. Žalobkyně však objasňuje, že o zapojení společnosti Novin do šíření jaderných zbraní nebyla informována, zejména vzhledem k tomu, že s ním poskytované služby nesouvisely. Dále žalobkyně uvádí, že po přijetí omezujících opatření namířených proti společnosti Novin vztahy s touto společností postupně omezila a poté je zcela ukončila.

120 Rada podporovaná Komisí na to odpovídá, že služby poskytované žalobkyní společnosti Novin odůvodňují přijetí omezujících opatření vůči žalobkyni vzhledem k riziku, že bude v budoucnu poskytovat podobnou podporu dalším určeným subjektům. V této souvislosti je podle ní nerozhodné, zda žalobkyně věděla či mohla vědět, že společnost Novin byla skutečně zapojena do šíření jaderných zbraní nebo zda s ním předmětné transakce souvisely.

121 S ohledem na argumentaci účastnic řízení je třeba zkoumat, zda – jak tvrdí Rada – služby poskytované žalobkyní společnosti Novin představují podporu šíření jaderných zbraní ve smyslu rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 423/2007, č. 961/2010 a č. 267/2012.

122 V tomto ohledu je třeba na úvod připomenout, že na základě článku 18 nařízení č. 423/2007, článku 39 nařízení č. 961/2010 a článku 49 nařízení č. 267/2012 se uvedená nařízení použijí na území Unie včetně jejího vzdušného prostoru, na palubě každého letadla nebo plavidla podléhajícího pravomoci členského státu, pro každou osobu, která je státním příslušníkem některého členského státu, ať se nachází na území Unie, nebo mimo něj, pro každou právnickou osobu, subjekt či orgán založené nebo zřízené podle práva některého členského státu a pro každou právnickou osobu, subjekt či orgán v souvislosti s jakoukoli podnikatelskou činností vykonávanou zcela nebo částečně v rámci Unie.

123 Pokud jde tedy o transakce uskutečněné mimo Unii, nařízení č. 423/2007, č. 961/2010 a č. 267/2012 nemohou takovému finančnímu ústavu usazenému ve třetím státě a zřízenému podle práva tohoto státu (dále jen „zahraniční finanční ústav“), jako je žalobkyně, ukládat právní povinnosti. Takovýto finanční ústav proto není povinen na základě uvedených nařízení zmrazit finanční prostředky subjektů zapojených do šíření jaderných zbraní.

124 Pokud se však zahraniční finanční ústav podílí na šíření jaderných zbraní, je s ním přímo spojen nebo je podporuje, jeho finanční prostředky a hospodářské zdroje nacházející se na území Unie, které byly použity k podnikatelské činnosti vykonávané zcela nebo částečně v rámci Unie nebo které vlastní státní příslušníci některého členského státu nebo právnické osoby, subjekty či orgány založené nebo zřízené podle práva některého členského státu, mohou být podrobeny omezujícím opatřením přijatým na základě nařízení č. 423/2007, č. 961/2010 a č. 267/2012.

125 Z toho vyplývá, že je v zájmu zahraničního finančního ústavu, aby se ujistil, že se nepodílí na šíření jaderných zbraní, není s ním přímo spojen ani je nepodporuje, zejména poskytováním finančních služeb subjektu zapojenému do šíření jaderných zbraní. Jakmile tedy ví nebo může důvodně předpokládat, že některý z jeho zákazníků je zapojen do šíření jaderných zbraní, musí s ohledem na příslušné povinnosti stanovené právními předpisy neprodleně ukončit poskytování finančních služeb tomuto zákazníkovi a již mu neposkytovat žádné další služby.

126 V projednávané věci Rada nezpochybňuje, že žalobkyně poskytovala své služby společnosti Novin na íránském území, a jejich vztah se tedy řídí íránským právem.

127 Proto je třeba zkoumat, zda žalobkyně ve snaze ukončit poskytování finančních služeb společnosti Novin jednala neprodleně s ohledem na příslušné povinnosti stanovené íránským právem, jakmile se dozvěděla nebo jakmile mohla důvodně předpokládat, že je společnost Novin zapojena do šíření jaderných zbraní.

128 Žalobkyně v tomto ohledu popírá, že by věděla o zapojení společnosti Novin do šíření jaderných zbraní před přijetím omezujících opatření vůči uvedené společnosti Radou bezpečnosti OSN. Vzhledem k tomu, že Rada nepředložila podle judikatury citované v bodě 111 výše žádné přesné a konkrétní důkazy či informace, jež by naznačovaly, že žalobkyně kdy předtím věděla nebo mohla důvodně předpokládat, že se společnost Novin podílela na šíření jaderných zbraní, je nutno vycházet z tvrzení, které v této souvislosti předložila žalobkyně.

129 Pokud jde o období po přijetí omezujících opatření vůči společnosti Novin, žalobkyně objasňuje, že neprodleně vydala interní oběžník požadující, aby její zaměstnanci informovali společnost Novin, že jí už nemůže poskytovat žádné služby. Poté již podle žalobkyně nebyla poskytnuta žádná další služba a nebyl akceptován žádný další příkaz. Žalobkyně uvádí, že z účtů společnosti Novin prováděla pouze platby vyplývající z příkazů, šeků a směnek vlastních vystavených před datem přijetí omezujících opatření vůči společnosti Novin, s tím, že žádná z těchto plateb nesouvisela s šířením jaderných zbraní nebo s pořizováním majetku obecně. Jakmile byl zůstatek účtů v důsledku provedených plateb vyčerpán, žalobkyně tyto účty podle svých slov uzavřela. Případné zbývající nevelké částky byly podle ní vráceny společnosti Novin.

130 Rada a Komise nezpochybňují správnost tohoto popisu skutkového stavu, který je podložen písemnými prohlášeními ředitele žalobkyně.

131 Pokud jde o otázku, zda jsou tato opatření dostačující z hlediska kritéria uvedeného v bodě 124 výše, je třeba mít za to, že s ohledem na zvláštní povahu služeb správy účtů žalobkyně prokázala, že ve snaze ukončit poskytování finančních služeb společnosti Novin jednala neprodleně, jakmile se dozvěděla o jejím zapojení do šíření jaderných zbraní.

132 Zaprvé je v tomto ohledu pravda, že žalobkyně z účtů společnosti Novin provedla platby po přijetí uvedených omezujících opatření.

133 Žalobkyně však objasňuje – a Rada ani Komise jí v tom neprotiřečí – že byla v souladu se svými závazky vůči společnosti Novin povinna provádět platby na základě dříve vystavených příkazů, šeků a směnek vlastních.

134 V tomto ohledu je nutno poukázat na skutečnost, že čl. 20 odst. 6 rozhodnutí 2010/413, článek 9 nařízení č. 423/2007, článek 18 nařízení č. 961/2010 a článek 25 nařízení č. 267/2012 v podstatě dovolují, aby byly finanční prostředky subjektů, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, uvolněny k provedení plateb v souladu se závazky, které tyto subjekty sjednaly před tím, než byly určeny Výborem pro sankce, Radou bezpečnosti OSN či Radou, pakliže uvedené platby nesouvisejí s šířením

jaderných zbraní. Za těchto okolností není důvodné požadovat, aby žalobkyně, která v projednávané věci neměla na základě výše uvedených předpisů povinnost zmrazit finanční prostředky společnosti Novin, jak vyplývá z bodů 123 a 126 výše, uplatňovala vůči uvedené společnosti přísnější režim.

135 Rada a Komise přitom ani netvrdí, že by předmětné platby souvisely s šířením jaderných zbraní.

136 Zadruhé žalobkyně přiznává, že případné částky, které zbyly na uzavřených účtech, vrátila společnosti Novin. Žalobkyně nicméně upřesňuje – a Rada ani Komise jí v tom neprotiřečí – že nebyla oprávněna dané částky zadržovat.

137 Za těchto okolností je třeba mít za to, že ani služby poskytované žalobkyní společnosti Novin před přijetím omezujících opatření vůči společnosti Novin ani postup ukončení obchodních vztahů žalobkyně a společnosti Novin nepředstavují podporu šíření jaderných zbraní ve smyslu rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 423/2007, č. 961/2010 a č. 267/2012.

138 Tyto okolnosti proto neodůvodňují přijetí omezujících opatření vůči žalobkyni.

139 Vzhledem k tomu, že první, čtvrtý ani pátý důvod uplatněné Radou vůči žalobkyni neodůvodňují přijetí omezujících opatření, která jsou vůči ní namířena, je třeba druhému žalobnímu důvodu vyhovět.

140 S ohledem na výše uvedené je třeba napadené akty zrušit v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně, přičemž není nutné zkoumat třetí žalobní důvod vycházející z porušení zásady proporcionality.

K nákladům řízení

141 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

142 Orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu vlastní náklady řízení. Komise tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) V rozsahu, v němž se týkají společnosti Bank Mellat, se zrušují:

— bod 4 tabulky B přílohy II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP;

— bod 2 tabulky B přílohy prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení (ES) č. 423/2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu;

— bod 4 tabulky B v části I přílohy rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, kterým se mění rozhodnutí 2010/413;

— bod 4 tabulky B přílohy VIII nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 423/2007;

— **rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413;**

— **prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010;**

— **bod 4 tabulky B v části I přílohy IX nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení č. 961/2010.**

2) **Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé společnosti Bank Mellat.**

3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. ledna 2013.

Podpisy.